

DÜŞ
ve
GERÇEK

EFİL YAYINEVİ

DÜŞ
ve
GERÇEK

Meryem Başkan

DÜŞ VE GERÇEK

Meryem Başhan

Genel Yayın Nu.: 230

ISBN: 978-605-4160-53-2

1. Baskı: Aralık 2015

EFLATUN Basım Dağıtım Yayıncılık Danışmanlık Yatırım ve Tic. Ltd. Şti. ©2015

Efil©2015

Bu kitabın tüm hakları saklıdır. Herhangi bir şekil ya da yöntemle çoğaltılamaz.

Sertifika Nu.: 12131

Kapak ve Sayfa Tasarımı: Çetin Acar

Baskı ve Cilt: Sözkese Matbaacılık Tic. Ltd. Şti.

İVOGSAN 1518. Sokak MAT-SİT İş Merkezi No: 2/40 Yenimahalle-ANKARA

Tel: (+90) 312 395 21 10 - 395 59 07 • Sertifika Nu.: 13268

EFL YAYINEVİ

www.efilyayinevi.com
www.facebook.com/efilkitap
twitter.com/efilyayinevi
[instagram.com/efilyayinevi](https://www.instagram.com/efilyayinevi)

EFLATUN Basım Dağıtım Yayıncılık Danışmanlık Yatırım ve Tic. Ltd. Şti.

Bağcılar Mahallesi, Şemsettin Günaltay Caddesi, 283. Sokak,

Ata Apt. No: 9/7, 06670 Çankaya/Ankara, Türkiye

Tel : (+90) 312 442 52 10

GSM : (+90) 541 232 00 96

Faks : (+90) 312 442 52 12

*İnsanın insana yaptığı zulme rağmen,
insanlığa gülümseyebilmektir aslolan...*

O sabah güneş her zamankinden farklı doğuyordu. Doğan güneş, ne içindeki karanlığı aydınlatmaya ne de hayal kırıklıklarını gidermeye yetiyordu. Çekildiği köşede daha çok ezilip büzülüp kaybolmak istiyordu. Güneş yükseldikçe o alçalıyor yok oluyordu.

Kaybolup gittiği köşesinde kapıdan gelen sesle irkildi. Gözlerini kapıya dikti. Dehşete kapıldı, gözleri büyüdü korkudan. Yığıldığı köşeden ayağa kalktı. Ne yapacaktı şimdi? Ortada yatan ölü adamı ne yapacaktı? Saklamalıydı ama nasıl saklayacaktı?

“Toparlan!” dedi kendi kendine. “Ne yapıp ne edip kimseye bir şey hissettirmemeli.” diye düşündü. Önce onu ortadan kaldırıp, sonrada kendi yok olmalıydı. İlk iş ısrarla çalan kapıyı halletmeliydi. Her kimse bir an önce göndermeliydi. Adamı tüm gücüyle yan odaya doğru sürüklemeye başladı. Odanın ortasında duran kanlı kilimi topladı adamın üzerine örttü. Etrafına son bir kez bakındıktan sonra kapıya koştu. İnatla çalan kapıyı bir an önce halletmeliydi. Gelen kimse bir an önce başından savmalıydı. Kapıyı üzerindeki kanlar görünmesin diye yarım açtı. Gelen komşunun oğlu Halil’di.

— Suna Abla, annem seni çağırıyor.

— Tamam, birazdan gelirim.

Suna, kapıyı hızla çarptı. Kapıya yaslandı.

— Oh, küçücük bir çocukmuş.

Korku ve şaşkınlık içindeydi. Ne yapacağını bilmiyordu. Bir yerden başlamak zorundaydı. Banyoya gitti. Elini yüzünü yıkadı, aynaya baktı. Ardından üzerindeki kanlı elbiseyi değiştirdi. Birden komşusu Ayşe'yi hatırladı Onu bekletmemeliydi. Hemen evden fırladı bir iki dakika sonra komşusunun kapısının önündeydi. Derin bir nefes aldı. Her şey normalmiş gibi davranmalıydı. Kapıya vurdu. Kapıyı Ayşe açtı. Her zamanki sıradan dağınık haliyle gülümsedi Suna'ya:

— Gel kız, gel bak sana ne anlatacağım. Neler olmuş bitmişte bizim haberimiz yok.

— Ne olmuş yine?

İçinden, yine Ayşe'nin saçma sapan dedikodu haberleri diye geçirdi.

— E anlat bakalım ne olmuş?

— Bizim fırıncı İbrahim var ya...

— Evet.

Karısını aldatıyormuş. Hem de bir pavyon karısıyla. Suna dinlemiyordu. Dinliyormuş gibi yapıyordu. Akli evde cansız yatan adamdaydı. Ayşe büyük bir keyifle anlatırken, Suna birden sözünü kesti.

— Bana biraz borç verebilir misin?

Ayşe bozuldu ama bozuntuya vermedi. Belli etmese de sözünün kesilmesinden çok para istemesine bozuldu.

— Hayırdır, yine seninki para bırakmadı mı?

Suna ne diyeceğini bilemedi. Bir an durakladı ama çabuk toparladı.

— Nerede eve para bırakacak düşünce? O sadece ister. Biliyorsun kaç gündür iş de yok. Gündeliğe de gidemiyorum. İlk fırsatta öderim.

Ayşe gönülsüz verdiğini belli eder bir ifadeyle:

— Ne kadar lazım?

— Ne kadar verebilirsen... Sen bilirsin.

Ayşe oturduğu kanepeden kalktı, odadan para aldı geldi.

— Bende de çok yok. Elli yeter mi?

Suna birden minnetle Ayşe'ye sarıldı.

— Sağ ol canım, yeter.

Gülümsedi Suna. Mahcup, ezik bir hâl vardı gülümsemesinde Suna'nın.

— Dur çaylarımızı doldurayım. İki lafın belini kiralım.

Suna hayır diyemedi. Mecbur tekrar oturdu kanepeye.

— Kız Suna, sizin evden dün sabaha karşı sesler geldi. Yine dövdü mü seni? Elleri kırılısın inşallah!

Suna yine bir şey diyemedi. Yüzündeki morluklar her şeyi söylüyordu zaten. Suna için sıradan bir şey olmuştu gün aşırı dayak yemek. Mahcup, korkmuş, çaresiz, karma karışık duygular içindeydi. Ne diyebilirdi ki? Sadece...

— Ben alıştım boş ver Ayşe.

Hiçbir şeye alıştığı yoktu. Yaşadıkları ne sıradan ne de alışılacak türden şeyler değildi. Artık kalkıp bir an önce eve dönmesi gerekiyordu. Ayşe'nin söylediği çoğu şeyi duymuyordu bile. Birden ayağa kalktı.

— Ben gideyim.

— A ne güzel oturuyorduk! Acelen ne?

— Gideyim, iş var mı bakayım.

— İş olsa benim haberim olurdu.

Ardından kahkahayı patlattı Ayşe. Doğru söylüyordu. Ayşe mahallede ne olup bittiğini herkesten önce duyardı. Suna kapıdan çıkarken Ayşe'ye sarıldı son kez vedalaşır gibi. Ağlamaklıydı Suna.

— Hoşça kal. Kendine çok iyi bak.

— Aman kız, giderayak ağlatma beni. Ne yaptım ki? Komşuyuz şunun şurası. Üç kuruşun lafı mı olur? Bu gün sana, yarın bana.

— Haklısın canım.

Tekrar sarıldı Suna.

— Hoşça kal.

Ayşe bilmesede Suna biliyordu onu son görüşü olduğunu. Hızla evine döndü. Emanet gibi duran kanepenin üzerine oturdu. Yaşadıklarını düşünüyordu. Dayağına, tecavüzüne, aşağılamalarına hepsine dayandı. Son yaptığını yapmayacaktı. Kanepeden kalktı. Cesedin yanına gitti.

— Beni nasıl bu hale getirdin? Bak ne yaptım, nasıl yaptım? Karıncayı bile incitemezdim.

Çıldırılmış gibiydi. Odadaki eşyaları, her şeyi parçalamak istiyordu. Duvarda duran fotoğrafı gördü. Mutlu sayılabilecek günlerden kalan fotoğrafı. Gece olanlar aklından çıkmıyordu. Fotoğraftaki kocasına;

— Hani beni seviyordun? Hani ben senin her şeyindim? Nasıl değiştin böyle ya da bana nasıl oynadın? Nasıl bir insansın sen? İkimizi de mahvettin. Bak beni ne hale getirdin! Katil ettin beni! Değdi mi ha?

Birden duvardaki resmi alıp yere fırlattı. Bir yandan bağırıp çağırıyor, bir yandan da cesedin ceplerini kurcalıyor-

du. Kocasının cebinden, otuz lira ve bir sustalı çıktı. Başka da bir şey yoktu. Suna dizlerinin üzerine çöktü, delirmiş gibiydi. Gülmeye başladı.

“Beni otuz lira ya mı sattın?” derken artık gülmüyordu. Birden ayağa kalktı. Sobayı tutuşturmak için kullandığı benzin geldi aklına. Benzin bidonunu aldı kömürlükten. Yerde yatan adamın üzerine boşalttı. Mutfaktan aldığı kibriti çaktı.

— Sen bunu çoktan hak ettin, pislik!

Odanın ortasında duran ceset alevler içinde yanarken, o hiçbir şey olmamış gibi çantasını alıp evden çıktı. Bilinmezliğe doğru adım adım yol aldı.

Ne umutlarla evlenmişti. Ne çok sevmiştir onu. Hayattaki tek akrabası olan halasını bile dinlememiştir. Onunla evlenmek için onu büyüten, sahip çıkan tek akrabasından vazgeçmişti. O da kendisini otuz liraya bir başka erkeğe satmıştı.

O gün saatlerce yürüdü. Dermanı kalmamıştı artık. Düşünmekten, ağlamaktan, yürümekten bitkin düşmüştü. Kendini sahil kenarında bir bankta buldu. Nasıl geldiğini, nerede olduğunu, ne yapacağını bilmiyordu. Olanları unutup, hayatına hiçbir şey olmamış gibi devam mı edecekti? Oturduğu bankta kaskatı kesilmişti. Damlayan yağmur taneleriyle irkildi. Yağmur damlalarına karışan gözyaşları kaybolup gitti.

Ayağa kalktı, tekrar yürümeye başladı. Kendine gelmeliydi. Biraz da olsa toparlanmıştı. Ne olursa olsun hayat devam ediyordu. Kendine kalacak bir yer bulmalıydı. Haklıydı hayat devam ediyordu. Kendine ucuz bir otel aradı. Sadece bu gecelik diye düşündü. Yarın ilk iş Ankara'ya gitmeliydi. Tüm cesaretini toplayıp halasına dönmeliydi. Saatlerce yü-

rüdükten sonra, ucuz bir otelin önünde durduğunda vakit epeyce geç olmuştu.

— Bir oda istiyorum. Ne kadar?

— Geceliği on beş lira.

— Tamam.

Parayı uzattı.

— Sekiz numaralı oda. Bir ihtiyacın olursa bana söylemen yeterli.

Sırıttıyordu kısa, kel, göbekli adam. Suna gerildi. Siniri yüzünden anlaşılıyordu.

— Bir ihtiyacım olmaz, sağ ol.

Odasına çıktığında kapısını kilitledi. Yatağın yanında duran sandalyeyi kapının arkasına dayadı. Yatağın üzerinde duran battaniyeye sarıldı. Yatağın üzerine kıvrıldı. Soğuk iliklerine işlemişti. Uyumak istiyordu uyumak, her şeyi unutmak istiyordu. Uyandığında her şeyin bir kâbus olduğunu görmek için neler vermezdi.

Ertesi gün erkenden kalktı. Doğru terminale gitmeliydi. Oradan da bir an önce Ankara'ya yola çıkmalıydı. Halasına, çocukluğunun geçtiği eve koşacaktı. Halası onu affedecekti. Öyle umuyordu. Nedense polisin onu arayacağı kocasını öldürenin kendisinin olduğunu anlaşılacağı hiç aklına gelmiyordu.

Nihayet terminale gelmişti. Ankara yazan, ilk gözüne çarpan yazıhaneye doğru yürüdü.

— Ankara'ya ilk otobüse bir bilet. Ne kadar?

— 20 lira, abla. Cam kenarı mı koridor mu?

— Fark etmez.